

ofte været mig en Glæde at høre paa ham, men i Dag har det Mopsatte været Tilfældet. Det ærede Medlem vilde lægge os paa Sinde, at de Misbrug, der ske paa Grund af Brændevinsdriften, nok kunde opveie det Gode, der muligens kunde være ved at bruge denne Vare; men, det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at jo mere Brugen af Brændevin tager til, desto mere tager Misbruget af. Det er en Kjendsgjerning og, en glædelig Kjendsgjerning. Dette, viser sig Klar for Klar, efterhaanden som Brugen af Brændevin bliver mere almindelig, i det Mindste paa mange Egne; der er, saavidt jeg har kunnet erfare, nogen Forskjel i Landets forskjellige Egne, denne Drif er ikke lige almindelig paa alle Steder, men, det er sandt og vist, at den Hushold, der ikke daglig giver sit mandlige Dyende Brændevin, paa mange Egne betragtes som den, der giver sine Folk daarlig Kost. Det er en Sandhed, en Kjendsgjerning. Men efterhaanden som det er blevet dette, kan man Klar ud og Klar ind gjentagne Gange komme til Markeder, til Gilder, til Auktioner og slige Steder, hvor man tidligere har kunnet se de beklageligste Følger af Misbrug af Brændevin, og nu ikke se et eneste saadant Tilfælde. Det er Selvagtelsen, Selskølsken og den bedre Dplysning, der gjør, at man nu bruger uden at misbruge, og fra det Dieblit, da det er blevet saa, finder jeg det urigtigt at bessaatte Brændevinen hyderligere, end det alt er skel. Dersom de Herrer, der ere her tilstede — og det ere vi for Dieblitket allesammen — ville staa noget tidlig op om Morgenens, passere Gaderne, ville De finde Mangfoldige af den mere simple Arbeidsklasse vandrende gennem Gaderne for at komme til deres Arbeidssted paa Nyholm, paa Toldboden, paa Porcellænsfabrikken eller andre Værksteder med deres simple Torflæde i Haanden, hvori der er 5 à 6 tykke Rundenom-Smørrebrød, maasse, ja efter al Rimelighed daarlig belagte, en Flaske tyndt Ol og en halv Pægl Brændevin bag i Lommen. Det er Levemaaden for hele Dagen, og den skal Manden holde ud med fra Daggry til silde paa Aftenen, thi naar han kommer hjem til Bordet, giver det maasse ikke Aftensmad, fordi de 4 eller 5 Rd., han kan tjene om Ugen, knapt række til for

at leve hele Ugen. Naar han nu gaar hen til Brændevinsmanden for at kjøbe sit Behov, skulle vi saa her ved en Stattelov sige: Du skal give 1 eller 2 sk. mere pr. Pot? Der er talt om 1 sk., og det er mulig, at det ikke bliver mere; jeg foreskriver mig dog, at det bliver en Skilling og en Dros, og det skulde indre mig, om ikke Brændevinsmanden lægger 2 sk. paa, naar han ikke kan nøies med 1 sk. Saa skulde vi sige til os selv: Vi have for at dække andre Statteløstelser trukket denne Mand frem og fordyret ham med hans tarvelige Skid hans tarvelige Kost! Det vil jeg for mit Vedkommende ikke Dersom der var en Mulighed for, at ramme, hvad jeg med et rundt Tal vil kalde Snapsbutikkerne, saa var Forholdet et ganske andet; men vi ramme her Mæstekarret og Brænderiet, og jeg tillader mig at tro, at den meste Brændevin kjøbes af Forhandlerne, ikke af Udskænkerne, og bruges paa den af mig her betegnede Maade. Alt forsaavidt der er Tale om Kjøbstaden. Paa Landet, vil jeg indrømme, bliver det mere en Hartkornsstat, en Skat paa Hartkornsbrugerens, idet det nemlig der mere er Skif, at man faar Kosten, hvor man arbejder; men ganske vist er der ogsaa der Mange, paa større Gaarde, ved Drainingsarbejder, Grøftegravninger i store Skove og Sligt, der holde egen Kost og medbringe den tørre Mad for hele Dagen og til det strenge legemlige Arbejde deres Snaps. Lader os ikke tale haanlig om denne Forbrug af Brændevin; jeg for mit Vedkommende, gjør det ikke, og jeg siger, at det er ikke et rigtigt at fordyre denne Drif. Jeg kan ikke forsvare, at gaa ind paa Stattenedsættelser paa andre Punkter og saa, efterat vi have forkastet Indkomsskatten, gaa hen og ramme Mæstekarret. Ja, Mæstekarret og Hartkornet ere nemmest at finde; men det er dog ikke heldigt at ramme dem. Den ærede sidste Taler har i Dvrigt talt saa godt om denne Sag, at jeg med stor Fornøielse vil adoptere hvert Ord, han har sagt. Kun skal jeg endnu sige til Trost for Udskillige, der have talt om Vin, og deriblandt min Ven her bag ved (Corn. Petersen), at denne Lov ogsaa tilbørlig rammer Vin; thi saa vidt jeg kan skønne, er i vore Dage den meste Vin,